

ELS TRACTATS DE LA UE NO PREVEUEN EL CAS DE SECESSIÓ D'UNA PART D'UN ESTAT MEMBRE

Jordi Badia



Periodista

Independència i UE

Tot el debat que hi ha organitzat al voltant del futur d'una Catalunya independent dins de la Unió Europea (UE) és una demostració més que l'espanyolisme ens entén perfectament: cada cop que desapareixen, fan diània. No debades, les enquestes han detectat que la voluntat independentista oscil·la notòriament en funció de si ens quedem dins de la UE o bé si ens n'expulsen. A més, és un debat molt difícil de tancar perquè ni Brussel·les ni cap capital comunitària s'hi pronunciarà mentre el nou estat català no sigui plausible. Mentrestant, cal apel·lar al sentit comú i a l'exemple que ens pot venir d'Escòcia perquè no n'hi ha cap altre.

EL PRIMER QUE ES pot rebatre d'una manera contundent és el tema de l'euro. Una Catalunya independent mantindria la moneda europea si volgués, com fan altres països, perquè és una qüestió que no té res a veure amb la pertinença a la UE. L'única diferència és que els països que la tenen però no són membres de la UE no formen part del Banc Central Europeu. Bé, ara Catalunya tampoc no n'és. També es donen casos inversos, països que formen part de la UE però que no l'han adoptada. De fet, aquesta qüestió és tan clara, que resulta incomprendible que hi insisteixin, si no és que es pensen que els ciutadans són babaus. Pel que fa al manteniment de



LLUÍS ROMERO

Catalunya dins la UE en cas de secessió, el més assenyat va ser el vicepresident de la Comissió Joaquín Almunia dient que "no és honest" proclamar de manera "taxativa" que una Catalunya independent quedaria fora de la UE. Perquè no és una qüestió que es pugui dirimir amb un sí o amb un no i perquè

"ciutadans europeus ho som tots i una vegada ets ciutadà europeu tens drets com a ciutadà". Després Almunia va rectificar, però com que no va explicar per què, tot i que ens ho imaginem, no s'hi val.

ELS TRACTATS DE LA UE no preveuen el cas de secessió d'una

part d'un estat membre. No hi ha ni un article que ho tracti. Per tant, totes les afirmacions que es fan són interpretacions, més ben fonamentades o menys, que no es refereixen a la qüestió concretament. La prova és que, si fos tan clar, al govern espanyol no li caldria recórrer a memoràndums de l'any de la picor i referits a Algèria!, com va fer fa poc la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría. Els tractats no en diuen res i no hi ha cap precedent a la història de la UE que es pugui invocar. El més semblant és la unificació de les dues Alemanyes, és a dir, un cas invers, d'una integració per la via d'ampliar el territori

La independència de Catalunya és una qüestió política més que no pas jurídica. Per tant, el que li cal al poble català és expressar de manera democràtica, clara i contundent que la vol

d'un estat membre. És un exemple que tampoc no val. Ara, en aquell cas, es va optar per la solució més lògica: cap dins, de pressa i sense embolicar la troca.

QUI A HORES D'ARA tingui dubtes, ben comprensibles perquè el soroll és eixordador i se'n diuen de l'alçada d'un campanar, el que ha de fer és aplicar el sentit comú que diu que una Catalunya independent es mantindria dins la UE perquè és el més raonable i el millor per a tothom, i per a Espanya més que per a ningú. Talment com ho tenen decidit a la Gran Bretanya en cas que els escocesos decideixin emancipar-se. Catalunya és a mig camí d'Europa, n'és un pas ineludible, per a les persones i les mercaderies espanyoles. Està integrada plenament a la UE, i la UE està integrada plenament a Catalunya, les empreses europees vull dir i ja s'entén. Encara fóra més embolic desfer-ho.

ÉS VERITAT, hi ha la qüestió del dret de vet que, segons la versió més optimista de l'espanyolisme, podria deixar Catalunya a la sala d'espera pels segles dels segles. Tanmateix, per bé que aquest dret sí que està previst als tractats, resulta que l'ús i el costum fan que, a l'hora de la veritat, a la UE no veta qui vol, sinó qui pot, perquè, com ja es comprèn, hi regeixen els interessos comuns i no pas els capricis o les tírries individuals.

LA INDEPENDÈNCIA de Catalunya és una qüestió política més que no pas jurídica. Per tant, el que li cal al poble català és expressar de manera democràtica, clara i contundent que la vol. Si ho fa, la tindrà.